

[Nordqvist.]

opretholder særlige regler ud over den straf, man har fået tilmålt. Det klassiske eksempel er den homoseksuelle spejderfører, og man kunne også komme ind på problematikken med skolelærere, der får en dom. Jeg tror, det er rimeligt, at vi i udvalget prøver at diskutere, om de regler, vi har på disse områder, virkelig er rimelige. Men der er i hvert fald hensyn, der skal tages, og som man ikke uden videre kan se væk fra.

Vedrørende berigelsesforbrydelser kan man om både sagførere og revisorer sige, at det ikke kan være rimeligt igen at betro dem forvaltningen af andres folks penge-midler.

Der er også et særligt problem vedrørende tjenestemænd — det har vi for nylig i anden forbindelse været inde på — og jeg vil gerne drøfte i udvalget, om det er rimeligt, at offentligt ansatte, hvis der overgår dem en straffedom, dermed skal miste deres stilling. Der kan måske være enkelte tilfælde, hvor det vil være rigtigt af hensyn til retsbevidstheden og den almindelige samfundsopfattelse, men stort set og generelt mener jeg, at det er en for hård straf at lange ud til disse tjenestemænd.

Forslagsstillerne nævner i forslaget, at man ved lovændringer eller på anden vis skal prøve at få fat i disse problemer, og der er i hvert fald én ting, jeg mener man kan tage fat på med det samme, og det er i administrationen at gøre de pågældende opmærksomme på, hvilke rettigheder de har. Jeg tænker specielt på en sag, som var nævnt i pressen forleden dag: når man har mistet sit førerbevis, er reglen den, at man, 4 måneder før tiden udløber, kan tage den teoretiske prøve og, 1 måned før den udløber, den praktiske prøve. Jeg synes, at det er rimeligt, at man gør de pågældende opmærksom på, at de har denne ret, det burde de faktisk have at vide, den dag de fik dommen afsagt, så de var klar over det, for ellers kommer det let til at virke som en til-lægsstraf.

Principielt mener jeg, at samfundet i visse relationer må stille yderligere krav og forventninger til borgerne, og at det betyder, at den pågældende straffes, om jeg så må sige, ud over det, der fremgår af straffedomen. Men jeg vil gerne diskutere det i ud-

valget for at se, om vi i så henseende er gået for vidt.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ruth Olsen): Jeg vil gerne takke ministeren og de 4 partiets ordførere for al den velvilje, vort forslag her blev mødt med.

Ministeren efterlyste, hvad forslagsstillerne konkret havde tænkt sig. Nu er hele denne problematik ret vanskelig at konkretisere. Der hersker temmelig megen vilkårlighed på området. Men for at tage én side af problemet, og vel nok den vigtigste: beskæftigelsesmulighederne for tidligere straffede, dér taler straffelovens § 78 nok om begrebet „nærliggende fare for misbrug af stillingen“, men en sådan formulering giver mange fortolkningsmuligheder og administreres også højst forskelligt. Især mener jeg, at det offentlige bruger disse bestemmelser til at føre en meget restriktiv ansættelsespolitik.

I betænkning nr. 239 fra 1959, afgivet af et udvalg nedsat af justitsministeriet, bemærker udvalget på side 21, at

„ . . det offentlige, som fører en kriminalpolitik, der som et hovedformål har lovovertrædernes resocialisering, selvsagt bør gå i spidsen med hensyn til at føre en ansættelsespolitik, der ikke tillægger den omstændighed, at en ansøger til en stilling har været i konflikt med straffeloven, videregående betydning, end hensynet til en sagligt forsvarlig personalepolitik tilsi-ger.“

Ikke desto mindre er det så godt som umuligt for tidligere straffede at få fast beskæftigelse inden for det offentlige. Dansk Forsorgsselskab udtalte i en skrivelse til udvalget, at stillinger under stat og kommune reelt er blokeret for straffede personer. Det kan vi sammenligne med det, udvalget siger i samme betænkning, side 19:

„Det er en almindelig erfaring, at opnåelse af stabil beskæftigelse er et af de vigtigste midler til resocialisering af lovovertrædere, og at tilvejebringelse af sådan beskæftigelse derfor er hovedopgaverne inden for Dansk Forsorgsselskab og fængselsvæsenets kriminalpolitiske forsorgsarbejde. Når man i dag betragter det som et hovedpunkt blandt de praktiske kriminalpolitiske bestræbelser at søge de straffede